

Дуб на дорозі

Василь Сухомлинський

З півночі на південь, між двома великими містами, люди почали будувати дорогу.

Задумали її широку й рівну, пряму й красиву — щоб нею їздили автомашини й автобуси.

Люди вже нагортали високий земляний насип, обкладали його камінням, заливали асфальтом. Дорога пролягала через степи й луки, уздовж річок.

Одного разу прийшли будівельники в поле. Тут росли невеликі чагарі. Інженер показував, де прокладати майбутню дорогу, а робітники забивали в землю кілочки.

Коли це робітники зупинились, поклали кілочки на землю. Там, де мала пролягати дорога, стояв високий дуб. Товстий, міцний, могутній — мов степовий вартовий.

До робітників підійшов інженер. Він не сказав ні слова.

Робітники теж мовчали.

Інженер довго дивився на план дороги, потім перевів погляд на дуба й зітхнув.

Робітники теж важко зітхнули.

— План змінювати не можна, — сказав інженер.

— Дуба теж рубати не можна, — сказали робітники.

Інженер витяг кілочок, відійшов метрів за сто від дуба й забив його в землю.— Тепер нас ніхто не осудить,— сказав він.

Минуло кілька років. З півночі на південь пролягла широка асфальтова дорога. Рівна, як стріла.

Та в одному місці вона вигнулась підковою. Їдучи автобусом, люди радісно всміхаються.

Часто можна почути:

— Благородне серце в тих людей, що будували цю дорогу.